

סיפורו של משולש מזוד:

חבעל והידידה שדדו מכוניות

בחוף הים - בעודם עושים אהבה,

ולאחר שנתפסו החליט הבעל

לחזור אל אשתו ולעזוב את אהובתו

ה זוג שעמד ליד אחת המכונות שחנו בחוף הנכים התגפף ביתר שאת כאשר התקרבו האנשים למכונות. רק אחרי שהי אנשים נעלמו באופק, נפרדו הנאהבים ופנו לעיסוקים אחרים. הם הציצו לתוך המכונות, פתחו את דלתותיהן, והוציאו מתוכה את כל מה שמצאו: בגדים, ארנק כסף, מצלמה ושעון. אחר כך פרצו את דלת תא המיטען של המכונות והוציאו את תיק הגיימס בונד שהיה שם. רק אז עזבו את המקום, והסתלקו במכוניתם.

אלי ברינסן ושלומית חלפון חזרו על תרגיל זה עשרות פעמים. מחודש פברואר 1979 ועד נובמבר, כאשר נתפסו עליידי המישטרה, הצליחו לצבור ערימת חפצים מדהימה בגודלה בדירתם חשוכה. חוקרי

שיטה מתוך מכונות, מילאו את הדירה. השניים אפילו לא ניסו למכור את החפצים. הם צברו אותם בדירה, ללא כל שימוש. וכפי שאמר אדם פרוסט, סניגורה של שלומית, בבית-המישפט: "אפילו לא היה להם השכל להעלות את רמת חייהם". השניים לא עוררו כל תשומת-לב במקור מות שבהם נהגו לגנוב, מפני שהם נראים כישראלים מצויים. אלי נראה ככל אדם בגילו, בעל הכרס הקטנה הטיפוסית לגבר הישראלי שעבר את גיל השלושים. ושערן המסולסל מקריח. שלומית בעלת גוף עגלגל, פניה גדולות ועיניה קטנות. שצרה חום כהה ונופל על כתפיה כמו מאות רבות של בחורות אחרות. הדבר הבולט הוא הפרש הגילים שבין השניים. לשלומית טרם

מיזמוד

לשם שוד

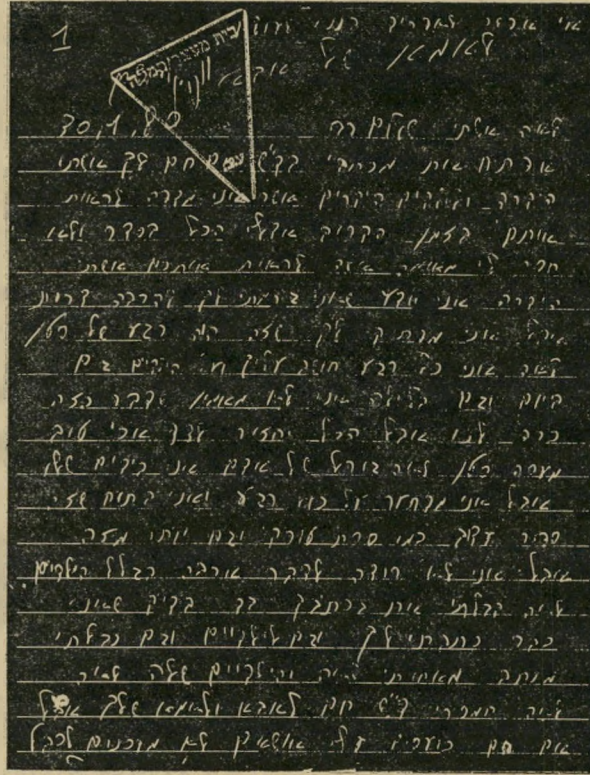
המישטרה לא יכלו להסביר את פשר הדבר. בגדים, ארנקים, תכשיטים, מצלמות, טרניזיסטורים ויהלומים, אשר נגנבו באותה

מלאו 20, ואילו אלי כבר עבר את שנת ה-33 לחייו. כאשר נתפסו והובאו לתחנת-המישטרה,

פרץ אלי בכבי סוער ואמר לשוטרים: "כמה טוב שנתפסתי, רק היכיתי לרגע הזה". שלומית, שהבעת פניה נראתה אטומה

לאה ברינסן - בקשת סליחה מהאשה של מי שנתפס יחד עם המאהבת שלו שהוא עוסק בפריצת מכונות

בחוף הים, העידה לטובת בעלה ונגד צרתה במישפט. לאה נכבשה מחדש על-ידי אלי בגלל המכתבים הלוהטים אותם שלח לה מבית המעצר. במכתב שנשלח מבית המעצר מבקש אלי ממנה סליחה.

הנאשם

אלי ברינסן, סיפר לשוטרים שנתפסו אותו כי הוא שמח שהוא נתפס, אלי, שהפך לדבריו להיות שודד כדי לנסות את מאויה של ידידתו הצעירה בה התאהב, החליט בעקבות תפיסתו לבקש את סליחת אשתו, לחזור אליה ולבקש ממנו להמתין לו עד שיגמור את מאסרו.

ועיניה קרות, לא הגיבה כלל. אלי פרש בפני חוקריו פרשה מרתקת של גבר בעל מישפחה, מיקצוע ומיפעל משלו, שמעולם לא הסתבך עם החוק, אשר בגלל אהבתה של שלומית נטש את מישפחתו, וזנח את ילדיו, הפסיק לעבוד והלך שבי אחרי ייצרו. כאשר הרגישו השניים בחוסר כסף בגלל הפסקת עבודתו של אלי, גילו את השיטה של גניבה ממכונות חונות, והשתמשו בה ללא הפסק. בכסף לא נגעו, ואלה נערכו והלכו בדירתם: "היה משוה חולני באיטוף הזה ללא תכי לית", אמר פרוסט בבית-המישפט. מאוחר יותר התחילו להשתמש בתעודות הזהות שהשיגו כך, ובפיקסי הצ'קים שהיו ברשותם, וכשהם מתחזים לאנשים בתעודות, השתמשו בצ'קים במירמה.

עבודת-פרך פרטית

ר חודש נובמבר כאשר נעצרו היו עדיין זוג מאהב. השבוע ישבו זה ליד זה על ספסל-הנאשמים כאשר שוטרת מפרידה ביניהם. השניים לא החליפו ביניי הם מבט. אלי נראה מיוסר, כואב ונבוך, שלומית היתה אדישה ומשועממת. הסניגורים צבי לירסקי, המייצג את אלי, ואדם פרוסט המייצג את שלומית, הסכימו ביניהם כי מאחר שהשניים הודו באשמה, מוטב יהיה שלא ישמיצו איש את רעהו, וישמרו על שביתת-נשק. אבל כאשר עלתה על דוכן-העדים אשתו של אלי, לאה, לא יכלה להתאפק. עיניה השחורות רשפו, ומעומק נישמתה עלו הסבל והייסורים שעברה בשנתיים האחרונות. היא סיפרה כי שלומית, צרתה, לקחה ממנה את בעלה, סיבכה אותו בצרות עם החוק, ונהגה גם לטלף אליה, להטריד אותה ולאיים עליה. היא סיפרה לבית-המישפט כי מגיל 13 אהבה את בעלה, וכי הם נישאו כשהיו בני 18, ונולדו להם שלושה ילדים. בעלה הצליח מאוד במיקצועו כנגר, ופתח בית-מלאכה בשכונת התיקווה. שם נולדו ילדיהם. בי הסכנותיו הצליח לקנות למישפחתו דירה בבת-ים, ולהוציאם משכונת המצוקה, הוא היה אב אוהב ובעל מסור, "היה חרוץ ו" אחראי. מעולם לא היה לו כל עניין עם המישטרה, ואז בבת אחת התהפך הגלגל, אלי הכיר את שלומית לפני כשנתיים, (המשך בעמוד 58)